

IMETI SVOJ GLAS

SLAVNOSTNA
AKADEMIJA
OB 100-LETNICI
PRAVNE FAKULTETE
UNIVERZE
V LJUBLJANI

IMETI
SVOJ
GLAS

100 LET

PRAVNE
FAKULTETE
UNIVERZE
V LJUBLJANI

Spoštovana prijateljica, spoštovani prijatelj Pravne fakultete Univerze v Ljubljani!

Pravna fakulteta je v letu 2019/2020 praznovala stoto obletnico svoje ustanovitve. Ta pomembni mejnik smo zaznamovali z vrsto dogodkov, ki smo jih slovesno začeli 31. oktobra 2018 z odkritjem obeležja v glavni fakultetni avli v spomin na oblikovanje prve slovenske vlade, Narodne vlade SHS v Ljubljani, v naši današnji stavbi. Skupaj z Inštitutom za novejšo zgodovino smo v čast državotvornemu sodelovanju pravnikov, zlasti naših matičarjev, pri tem prelomnem dejanju organizirali tudi znanstveni simpozij. V prazničnem letu, ki je sledilo, so naše mlajše kolegice in kolegi na številnih fakultetnih srečanjih predstavljali življenjske poti in dela svojih starejših predhodnic in predhodnikov, članice in člani knjižnice pa so požrtvovalno sodelovali pri pripravi obsežne razstave, postavljene v avli fakultete in na njenih hodnikih. Pozimi 2020 smo organizirali veliko mednarodno konferenco, ki je s svojo osrednjo temo Pravo in (r)evolucija 1920–2020 povzela naslov otvoritvenega predavanja prvega dekana fakultete, profesorja Leonida Pitamica, v zbornični dvorani Univerze 15. aprila 1920. Na konferenco smo povabili naše kolegice in kolege z univerz v tujini, s katerimi sodelujemo že dolgo vrsto let in od katerih jih bomo nekaj imeli priložnost slišati in videti tudi nocoj. Navsezadnje pa smo ob letošnjem dnevu fakultete v senatni sobi odkrili doprsni kip profesorja dr. Ivana Žolgerja, našega matičarja.

Priprave na proslavljanje stoletnice Pravne fakultete Univerze v Ljubljani so se začele v juniju 2018 na pobudo tedanjega dekana, profesorja dr. Mihe Juharta, s skupnim sloganom *Imeti svoj glas*. Vsebinske priprave na Slavnostno akademijo, ki pomeni vrhunec naših praznovanj, pa so bile poverjene Organizacijskemu in programskemu odboru v sestavi akademika zaslužnega profesorja ddr. h. c. Janeza Kranjca, docenta dr. Aleša Novaka, docentke dr. Maše Kovič Dine, docenta dr. Mihe Hafnerja, Alenke Eržen, študentk Lore Briški in Sare Branislave Mitrovič ter izr. profesorice dr. Katje Škrubej. Program prireditve je nastajal vzporedno s scenarijem istoimenskega dokumentarnega filma, katerega režiser je pravnik in profesor filmske režije na AGRFT Miran Zupanič. Vsebinsko se to nazorno kaže tudi v točkah programa prireditve, ki s pogledom v prihodnost kronološko zaobjamejo zadnjih sto let in ki jih je dramaturško in scenografsko s sebi lastno poetiko povezal režiser prireditve magister Matej Filipčič.

Eno glavnih vodil zasnove prireditve je bila kar najtesnejša povezava vseh nastopajočih z našo fakulteto. Živo besedo na odru tako uteleša naš diplomant magister Matej Čujovič, sodnik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, a tudi eden najboljših slovenskih amaterskih igralcev. Posebej za prireditev je nastalo besedilo skladbe našega diplomanta in uveljavljenega pisatelja Jerneja Jurna, sopranistka Sara Branislava Mitrovič je absolventka, violinist Nejc Avbelj pa je tudi naš diplomant. Študentka zadnjega letnika je Iva Ramuš Cvetkovič, ki s svojim nastopom v zaključni točki pooseblja glas prodorne mlade generacije pravnih in pravnikov. Srce in pljuča kulturnega udejstvovanja naše fakultete so članice in člani fakultetnega pevskega zbora Pegius z zborovodkinjo Lucijo Filipič, v času priprav pa tudi z Laro Willewald. S svojimi glasovi bodo med drugim pomagali poustvariti skladbo Finale, ki jo je na motiv slavne akademske himne Gaudeamus, s katero bo zbor prireditev začel, posebej za našo prireditev napisal odličen mladi skladatelj Tilen Slakan, sicer tudi avtor glasbe dokumentarnega filma. V širšem smislu pa zgornje vodilo zasnove prireditve velja tudi za orkester Slovenske filharmonije kot čuvaja naše najžlahtnejše glasbene tradicije, ki jo najlepše ponazarja četrta točka našega programa, vizualno pa slavna slika slovenskih skladateljev Saše Šantla. Prav v njeni sredini je namreč upodobljen naš profesor in skladatelj Gregor Cojmir Krek, ob njem pa stojita vrhovni sodnik in eden najboljših slovenskih skladateljev Anton Lajovic ter pravnik in skladatelj Oskar Dev. Zelo smo veseli, da bosta z odra v venčku skladb zazveneli dve prvi izvedbi Krekovih samospevov, in sicer v orkestraciji magistra Klemna Hvale, v času dvoletnih priprav tudi umetniškega vodje orkestra Slovenske filharmonije in svetovalca pri izboru simfoničnega glasbenega dela programa. Še posebno pa smo veseli in ponosni, da je povabilo k sodelovanju sprejela tudi pianistka svetovnega slovesa, zaslužna profesorica Dubravka Tomšič Srebotnjak, hči našega profesorja dr. Ivana Tomšiča.

Stoletnica Pravne fakultete Univerze v Ljubljani ni po naključju v odlični družbi visokih jubilejev tudi nekaterih drugih ustanov, ki so jih pred sto ali celo več leti ustanovili naši predniki. Pri tem mislimo zlasti na stoletnico vrhovnega sodstva na Slovenskem (polovica profesorskega zbora je prišla neposredno iz visokih sodniških vrst) in stopetdesetletnico Odvetniške zbornice kot naslednice (tudi) Kranjske odvetniške zbornice, katere dolgoletni predsednik je bil »oče slovenske univerze«

doktor Danilo Majaron. Primer neutrudnega sooblikovalca pravnega, političnega in kulturnega življenja v času ustanavljanja Univerze in Pravne fakultete pa je bil njegov kolega, dolgoletni odbornik Odvetniške zbornice, doktor Vladimir Ravnihar. Kot slovenski poverjenik za pravosodje v Narodni vladi SHS v Ljubljani je bil zaslužen ne le za dokončno slovenizacijo sodstva že dan po prevratu 29. oktobra 1918 in za takojšnjo vpeljavo slovenskega jezika kot uradnega jezika na Slovenskem, temveč je bil tudi dolgoletni predsednik Glasbene maticе.

Pravna kultura je vedno bila in bo odraz, a tudi gonilo ravni splošne kulture v družbi in vseh njenih institucij v najžlahtnejšem smislu. Imeti svoj glas, ga znati oblikovati in zastaviti za drugega, doma in na mednarodnem odru, vztrajno, premišljeno in dostojanstveno je dragocena popotnica naših matičarjev, njihovih prednikov in naslednikov, ki nas vodi danes in nas bo vodila tudi v prihodnje. Nekaj njihovih močnih in samosvojih glasov bo v umetniški interpretaciji zazvenelo tudi z našega odra. Vljudno Vas vabiva, da se jim prepustimo!

Izr. profesorica dr. **Katja Škrubej**
vodja Programskega in organizacijskega odbora

Redni profesor dr. **Grega Strban**
dekan

1.
—
VIVAT
ACADEMIA

2.
—
DR.
DANILO MAJARON,
'OČE SLOVENSKE
UNIVERZE'

3.
—
USTANOVITEV

4.
—
RAZCVETANJE

5.
—
PRIBORJENI
GLAS

6.
—
GLAS
V SVETU

7.
—
GLASOVI
UPORA

8.
—
IZ TIŠINE
GLAS

9.
—
EROS - THANATOS

10.
—
V
KONTRAPUNKTU

11.
—
GLAS MOČNE
IN SAMOSVOJE

12.
—
SONCE
SKOZI DEŽ

13.
—
VIVAT
PROFESORES

14.
—
VIVAT MEMBRUM
QUODLIBET

15.
—
GLASOVI
IZ SVETA

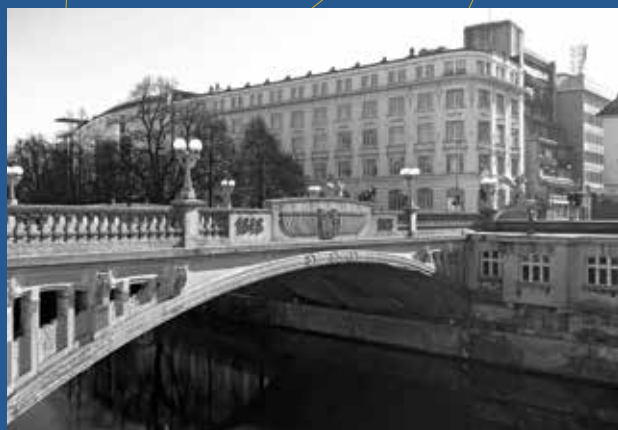
16.
—
GLASOVI ZA SVET,
VESOLJE
IN PRIHODNOST

VIVAT ACADEMIA

Pevski zbor
Pravne fakultete Pegius

Zborovodja: **Lucija Filipič**

*Gaudeamus igitur
(De Brevitate Vitae)*

Pravna fakulteta Univerze v Ljubljani letos praznuje 101. obletnico začetka prvih predavanj, s čimer se je končal njen dolgi proces ustanavljanja. V Zbornični dvorani Univerze, do takrat stavbe parlamenta dežele Kranjske, je 15. aprila 1920 zbrano občinstvo z otvoritvenim predavanjem Pravo in revolucija nagovoril njen prvi dekan, profesor Leonid Pitamic.

S tem se je uresničil cilj, ki so si ga slovenski intelektualci postavili v letu preporoda narodov, v revolucionarnem letu 1848/49, ko so ob zahtevi po Zedinjeni Sloveniji s svojim parlamentom zahtevali tudi univerzo v domačem jeziku. Na uradno vprašanje slovenskega poslanca v dunajski ustavodajni skupščini dr. Karla Ulepiča, ki se je skliceval na ustavno predvideno enakopravnost narodov monarhije, je notranji in šolski minister grof Stadion izjavil, da si Slovenci univerzo zaslužijo in da je Ljubljana primeren kraj zanjo. Tako slovenski intelektualci in politiki, ki so si v naslednjih desetletjih na različne načine prizadevali za uresničitev te obljube, kot tudi avstrijska vlada so ministrov odgovor na vprašanje slovenskega poslanca šteli za uradno obljubo in zavezujočo pravno podlago.

Kljub vedno bolj množični podpori v širši slovenski javnosti, izraženi tudi na zborovanjih v okviru taborskega gibanja v letih od 1868 do 1871 in zlasti v vseučiliškem gibanju leta 1901, do ustanovitve univerze in Pravne fakultete v Ljubljani v stari monarhiji ni prišlo. Na podlagi obljube iz leta 1849 pa sta se že v monarhiji uresničila dva vsebinska pogoja, ki sta bistveno pripomogla k temu, da sta takoj po ustanovitvi Države SHS in nato v Kraljevini slovenska Univerza in z njo Pravna fakulteta obvnovičnem vseslovenskem organiziranju v ta namen lahko relativno hitro zaživel: štipendiranje več nadarjenih študentov prava na najboljših univerzah v tujini, ki so nato postali jedro proforskega zbora, in pa sprotno prevajanje zakonodaje v slovenski jezik ob premišljeni skrbi za razvoj domače pravne terminologije v organizaciji neutrudnih in prodornih sodelavcev okoli revije Slovenski pravnik (1862).

*Uradni odgovor
ministra grofa Stadiona
slovenskemu poslancu
dr. Karlu Ulepiču
v dunajski konstituenti
leta 1849:*

*»Ljubljana je primeren
kraj za univerzo in Slovenci
si jo na podlagi načela
enakopravnosti narodov
zaslužijo.«*

DR. DANILO MAJARON, 'OČE SLOVENSKE UNIVERZE' pozdrav iz obdobja borbe zanjo

Matej Čujovič,
igralec

»Univerza je kulturni
areopag naroda,
na katerega se obrača v
svojih dvomih in sporih
javnega življenja in
katerega razsodbam
se zaupljivo podvrže.«

Dr. Danilo Majaron kot vodja Vseučiliške komisije, avtor Spomenice komisije o ustanovitvi »slovenskega vseučilišča v Ljubljani« in razprave o slovenski pravni terminologiji v Slovenskem pravniku:

»Te dni je minilo sedemdeset let, kar je grof Stadion, minister za notranje zadeve, v Kromerizu slovenskemu poslancu dr. Ulepiču na njegovo interpelacijo glede slovenskega vseučilišča v Ljubljani odgovoril: da je prepričan o koristi, da o potrebi visoke šole za jugoslovanske kraje in da smatra Ljubljano za posebno pripravno točko, kjer naj bi se ustanovila.« (iz zapisnika seje Vseučiliške komisije 8. marca 1919)

... UNIVERZA je najvišje državno vzgajališče za vse akademske poklice, za katere naša mlada država nujno potrebuje naraščaja. Univerza je pa tudi znanstveno svetišče, ki vestno čuva narodu ogenj resnice in pravice, obuja k življenju latentne duševne sile narodu, odkriva nove talente, jim nudi možnost razvoja...

Univerza je kulturni areopag naroda, na katerega se obrača v svojih dvomih in sporih javnega življenja in katerega razsodbam se zaupljivo podvrže... Tem kulturnim potrebam slovenskega naroda pa more zadostiti edinole domače vseučilišče, ki bo naravna zacetitev našega kulturnega stremljenja. (Iz *Spomenice* z dne 15. aprila 1919)

... Stotine pravnih in drugačnih uradnih aktov izpričujejo nam, da se je slovenščina v malih letih usposobila za pravniški govor, kljub temu, da narod nima niti celotnih pravnških knjig, niti pravnških šol.... Slovensko uradovanje pa je za pojme in misli, narodu nenavadne, potrebovalo terminov in izrazov, – in zgodilo se je potem to, kar povsod drugod, da so si namreč uradniki in pravniki lahko sami ustvarili besed – od narodovega jezika. Tako so delali in delajo tudi slovenski zakonodavci in predlagatelji zakonov. ... (»O slovenski pravni terminologiji«, *Slovenski pravnik* 6, 15. 9. 1890)

Veseli smo bili, ko je narodno predstavništvo sprejelo zakon o vseučilišču v Ljubljani, veseli, ko smo doznali, da je ta zakon od kralja potrjen in službeno obnarodovan, a najbolj smo se razveselili ob vesti, da je izvršeno imenovanje prvih profesorjev za naše vseučilišče. Zakaj, tako je beseda meso postala, s tem v resnici stopa v vidno življenje našega naroda stari ideal!« (seja komisije sept. 1919)

Pravna fakulteta Univerze v Ljubljani je bila ustanovljena 23. avgusta 1919.

USTANOVITEV

23. avgust 1919

– 15. april 2020

Orkester Slovenske filharmonije

Dirigent: Simon Krečič

Benjamin Ipavec

Serenada za godalni orkester

IV. Finale

Petnajstega aprila 1920 je prvi dekan naše fakultete, profesor dr. Leonid Pitamic, začel prvi fakultetni semester s predavanjem *Pravo in revolucija*. Začetek delovanja fakultete pa v naši zgodovini pomeni prva seja Sveta fakultete, sestavljenega iz profesorjev matičarjev Leonida Pitamica, Ivana Žolgerja in Bogumila Vošnjaka, ki pa je zato, ker so bili vsi člani delegacije Kraljevine SHS na mirovni konferenci, potekala 18. decembra 1919 v Parizu.

Pitamičevo otvoritveno predavanje pa ni zaznamovalo le prelomnega trenutka za pravno izobraževanje, temveč je pomenilo tudi pomembno ločnico v sistematičnem proučevanju prava v našem prostoru:

»Pravo je torej na eni strani tekst, ki je kakor vsaka druga knjiga odprta razumevanju in znanstvenemu raziskovanju vsakogar. To raziskovanje, »vsakemu« dano na razpolago in logični rezultati, do katerih pride, pa niso spojeni z onimi posledicami, ki jih določa druga stran prava, takozvano formalno pravo. Ravno te posledice – prisilna izvršitev v določenih formah – so pa karakteristične in bistvene za pravo, so namreč kriterij, ki nam dopušča, da razločujemo pravna pravila od drugih norm. Te posledice so spojene samo s formalno določenim izrekom razumevanja in raziskovanja prava po onih osebah, ki jih pravni red določa in ki jih imenujemo organe; le njih izrek more dobiti pravno moč. Pravo brez pravne moči pa ni pravo. Seveda vplivajo znanstvene teorije in mnenja pravoslovcev na odločbe državnih organov, ker je pravoslovje v prvi vrsti logična veda in se logično pravilnim rezultatom da težko izogniti, najmanj po tistih, ki so na isti način izučeni in umstveno vzgojeni, kakor teoretični raziskovalci prava. To psihologično vplivanje pa nikakor ne more izpremeniti dejstva, da je pravo edino-le to, kar določajo one osebe, ki so po pravnem redu pooblaščen izreči, kaj je pravo. Njih interpretacija zakonov velja in nobena druga.«

»Ne bomo ustvarjali,
ne bomo delili
in ne bomo našli pravice,
če ni pravičnosti v nas!«

Zbornična dvorana UL (okoli 1920)

Najstarejša fotografija profesorskega zbora iz leta 1935

RAZCVETANJE

Venček samospevov slovenskih pravnikov skladateljev

Solistka: **Branislava Sara Mitrovič**

Zbor Pravne fakultete Pegius

Orkester Slovenske filharmonije

Dirigent: **Simon Krečič**

G. G. KREK/K. HVALA,
Šum vira in zefira (besedilo: D. KETTE)

G. G. KREK/K. HVALA,
Intermezzo (besedilo: L. POLJANEC): prva izvedba

G. G. KREK/K. HVALA,
Pesem kritiku (besedilo: D. KETTE): prva izvedba

A. LAJOVIC/K. HVALA,
Mesec v izbi (besedilo: Li Taj Po-Birnbaum, O. ZUPANČIČ)

Koroška narodna/K. HVALA po AHAČIČ, zapisal O. DEV,
Čej so tiste stezice

Matičarjem so se kmalu pridružili novi kolegi, več kot polovica iz visokih sodniških vrst. Med njimi je bil tudi Gregor Gojmir Krek, profesor za civilno in rimsko pravo, pred tem pa sodnik tajnik na Avstrijskem vrhovnem sodišču, po ustanovitvi tudi kratek čas sodnik na najvišjem sodišču na Slovenskem, obenem pa še skladatelj in utemeljitelj sodobne glasbene kritike. Dva njegova samospeva na besedili njegovih sodobnikov, slovenskega pesnika Dragotina Ketteja in pesnice Ljudmile Poljanec, bo krstno izvedla Sara Branislava Mitrovič ob spremljavi orkestra Slovenske filharmonije. Venček samospevov vključuje tudi samospev Antona Lajovica, enega naših najboljših skladateljev iz obdobja med obema svetovnima vojnima in hkrati vrhovnega sodnika, ter koroško narodno pesem, ki jo je prvič zapisal skladatelj in pravnik Oskar Dev. Vsi trije so ovekovečeni na sredini znane slike slikarja in skladatelja Saše Šantla, ki ima svoj dom v Dvorani Slavka Osterca Slovenske filharmonije.

Do otvoritvenega predavanja 15. aprila 1920 so bili na svoja profesorska mesta imenovani poleg Gregorja Gojmirja Kreka še Anton Skumovič, Metod Dolenc, Radoslav Kušej, Janko Polec, zaslužen tudi za najbolj natančen in z dejstvi podprt popis dolgotrajnega prizadevanja za slovensko univerzo, Milan Škerlj in honorarni predavatelji Henrik Steska, Bogomil Senekovič ter inž. Igo Pehani. Do druge svetovne vojne so se jim pridružili še Ivan Tomšič, Mihail Jasinski, Evgenij Spektorski, Aleksander Bilimovič, Aleksander Maklecov, Fran Eller, Stanko Lapajne, Viktor Korošec, Stojan Albert Bajič, Vladimir Murko, Gorazd Kušej, Boris Furlan, honorarna predavateljica Alojz Rant in Rudolf Andrejka, z medicinske fakultete pa še Ivan Plečnik in Alfred Šerko.

Saša Šantel, *Koncil slovenske glasbe (Slovenski skladatelji)*, 1936

PRIBORJENI GLAS

Slavnostni nagovor dekana Pravne fakultete

Redni profesor
dr. Grega Strban, dekan

Seja senata Pravne fakultete v senatni sobi (oktober 2019)

GLAS V SVETU

Solistka: **Dubravka Tomšič Srebotnjak**

Orkester Slovenske filharmonije

Dirigent: **Simon Krečič**

L. v Beethoven, 4. klavirski koncert
I. Allegro moderato

Slovenska pianistka in zaslužna profesorica Dubravka Tomšič Srebotnjak že leta velja za prvo kulturno ambasadorko Slovenije v svetu. Klavir se je začela učiti pri štirih letih pri profesorici Zori Zarnik na ljubljanski Srednji glasbeni šoli in na Akademiji za glasbo. Z dvanajstimi leti je nadaljevala študij v ZDA na sloviti glasbeni šoli Juilliard v New Yorku pri profesorici Katherine Bacon, pri kateri je s sedemnajstimi leti diplomirala z odliko. Po diplomu se je dve leti izpopolnjevala pri legendarnem pianistu Arthurju Rubinsteinu. Svoj prvi recital je imela pri petih letih v Dubrovniku in od takrat neprekinjeno nastopa.

Njena veličastna umetniška pot z več kot 5000 koncerti jo je vodila po največjih svetovnih koncertnih odrih na vseh kontinentih. Kot solistka je nastopala na samostojnih recitalih in na pomembnih glasbenih festivalih z najimenitnejšimi orkestri in slavnimi dirigenti.

Njen repertoar obsega dela za klavir od baroka do 21. stoletja ter okrog 50 klavirskih koncertov. Snemala je za velike radijske in televizijske postaje po svetu. Od leta 1987 so njeni posnetki izšli na skoraj stotih zgoščenkah raznih založb. Leta 2003 je prejela Grand Prix du Disque Združenja Ferenc Liszta iz Budimpešte za zgoščenko leta z deli Franza Liszta. Kot mlada pianistka je zmagala na številnih mednarodnih klavirskih tekmovanjih, zdaj pa je članica žirij pomembnih klavirskih tekmovanj po svetu. Vodila je mojstrske tečaje po Evropi in v ZDA.

Od leta 1966 poučuje na Akademiji za glasbo Univerze v Ljubljani, od leta 2013 z nazivom zaslužna profesorica, od leta 2015 pa je tudi njena častna senatorka.

Za svoje umetniške dosežke je prejela številne nagrade in priznanja doma in v tujini, med drugim Prešernovo nagrado, Župančičevo nagrado, zlato liro, nagrado Avnoj, zlato medaljo sv. Fortunata (Mainz), red zaslug za narod s srebrnimi žarki, zlato plaketo Univerze v Ljubljani, nagrado Orlando Dubrovniškega poletnega festivala (za leti 1978 in 2005). Od leta 1995 je častna članica Slovenske filharmonije, leta 2005 pa je postala častna meščanka mesta Ljubljana. Za njeno življenjsko delo in izjemen opus na področju slovenske in svetovne glasbene poustvarjalnosti pa jo je predsednik Republike Slovenije leta 2018 odlikoval z zlatim redom za zasluge.

Dubravka Tomšič Srebotnjak z materjo Pino Tomšič in očetom profesorjem Ivanom Tomšičem na čezoceanski na poti v ZDA (1952)

Profesor dr. Ivan Tomšič, pianistkin oče, je bil kot profesor za mednarodno pravo naslednik matičarja Ivana Žolgerja. Bil je velik strokovnjak za vprašanja plebiscita, po II. svetovni vojni pa eden ključnih strokovnjakov za vprašanje italijansko-jugoslovanske meje.

Ludwig van Beethoven, tudi častni član predhodnice Slovenske filharmonije, je bil v svojem času podpornik francoske revolucije in nove pričakovane postfevdalne dobe. V začetku je bil zato tudi navdušen podpornik Napoleona, v čigar obdobju doživi naš prostor v okviru Ilirskih provinc kratkotrajen kulturni in politični razcvet. To pa je bil tudi čas, ko je bil pri nas prvič uveden študij prava. Organiziran je bil kot sestavni del *Ecoles centrales*, takratnega francoskega tipa univerze, na kateri pa so predavanja potekala v francoskem jeziku.

Beethovnov 4. klavirski koncert, katerega prvi stavek smo uvrstili v naš program, spada med njegove najlepše in najgloblje stvaritve.

*Dubravka Tomšič Srebotnjak v naročju svojega očeta,
profesorja Ivana Tomšiča*

GLASOVI UPORA

Unionska dvorana, december 1941

Akademski pevski zbor
(historični posnetek R. Omote)

in

Zbor Pravne fakultete Pegius

Veličastni simbolni upor proti italijanskemu okupatorju, ki je Ljubljano obdal z bodečo žico, je 12. decembra 1941 pomenil nastop Akademskega pevskega zbora (APZ). To je storil z evokativno izvedbo na prvi pogled mile pesmi Lipa zelenela je ob kljubujoči publikii v nabito polni Unionski dvorani. Italijanska oblast simbolike ni razumela in je koncert dovolila.

Italijani univerze niso ukinili, močno pa so okrnili njeno avtonomijo in z nastavljanjem italijanskih profesorjev ter vpletanjem v študijski program in vpisne pogoje ovirali slovenske študente. Eden prvih ukrepov je bil zahteva po seznamu arijsko čistih študentov. Kot talca so leta 1942 med prvimi ustrelili Toneta Tomšiča, študenta prava, vidnega predvojnega komunista, nato partizana prvoborca. Po njem je bil leta 1953 preimenovan Akademski pevski zbor, ki je ime obdržal do danes.

Član APZ je bil tudi Lev Svetek, diplomant Pravne fakultete in absolvent Konservatorija. Je tudi avtor besedila Vstajenje Primorske (1944). Po II. svetovni vojni je bil nekaj let na Pravni fakulteti docent za socialno pravo. Potem ko je preživel zapor na Golem otoku, se na fakulteto ni več vrnil.

Akademski pevski zbor pred II. svetovno vojno z Levom Svetkom
(v drugi vrsti od spodaj, drugi z leve)

IZ TIŠINE GLAS

Profesor dr. Boris Furlan
(Trst 1894 –
Radovljica 1957)

Matej Čujovič,
igralec

Boris Furlan kot obtoženec na Nagodetovem procesu (1947)

Boris Furlan ob svoji pisalni mizi

»In v resnici je ta smoter,
veličina človeškega
rodu, edini, za katerega
je vredno ne le umreti,
marveč tudi živeti, kar je
včasih težje.«

»Ni čuda, če je Goethe dejal, da ima pri čitanju Kanta vedno občutek, kakor da stopi v zelo svetlo sobo. Vendar pa svetloba, ki jo ta filozofija razširja, ni lahko dostopna: problemi, s katerimi se je Kant boril, so preveliki in pretežki, da bi se dali na kratko in dokončno razložiti in razrešiti. Podobni so težko prehodni goščavi, skozi katero le medlo prodira luč, ki nam prihaja iz filozofove osnovne intuicije. A čim bližje prodremo k izvoru svetlobe, tem više se dvigamo v spoznanju in se približujemo tistemu osnovnemu gledanju, ki je navdajalo filozofa samega.

Mislimo, da bi ne mogli bolje izraziti bistva vsega Kantovega prizadevanja in globokega smotra njegovega življenja, tako skromnega po zunanjih dogodkih, a tako zajemljivega in razgibanega po notranjem doživetju, kakor z besedami Bacona Verulamskega, ki si jih je Kant izbral za geslo k drugi izdaji Kritike čistega uma:

‘O nas samih molčimo. Kar pa se tiče stvari, ki jo tu obravnavamo, prosimo, naj je ljudje nimajo za prigodno mnenje, marveč za delo. Zagotovljeni naj bodo, da ne ustavljamo kake sekte ali kakega samovoljnega naziranja, marveč da polagamo temelje v korist in veličino človeškega rodu.’

In v resnici je ta smoter, veličina človeškega rodu, edini, za katerega je vredno ne le umreti, marveč tudi živeti, kar je včasih težje.«

Immanuel Kant, *Razmišljanje o čustvu lepega in vzvišenega in k večnem miru*. Slovenska matica 1957, prevod Boris Furlan.

EROS - THANATOS

Orkester Slovenske filharmonije

Dirigent: Simon Krečič

Lucijan Marija Škerjanc

(na predlogo Franceta Prešerna):

Gazela 6

Ivan Vavpotič, Portret dr. Franeta Prešerna (1949)

Osebnost Franceta Prešerna združuje plemenito poslanstvo pravnika, odvetnika, ki daje glas posameznikom, da lahko uveljavijo svoje pravice, in poslanstvo poeta, ki je dal Slovencem glas vrhunske poezije, da so se tudi z lastnim jezikom samozavestno uveljavili med drugimi.

Prešernova šesta gazela je bila predloga za skladbo Lucijana Marije Škerjanca, enega naših najvidnejših skladateljev in po vojni upravnika Slovenske filharmonije. Škerjanc je med drugo svetovno vojno uredil tudi neizdane samospeve skladatelja, sodnika in profesorja na Pravni fakulteti, Gregorja Gojmirja Kreka.

Kontrast *Erosa* in *Thanatosa*, ki prežema tako Prešernov opus kot pričujoče Škerjančevo delo, je zaznamoval tudi usodo nekaterih vidnih pravnikov in profesorjev Pravne fakultete med drugo svetovno vojno in zlasti v prvih letih po njej: življenjski eros delovanja v dobro skupnosti in v prid posameznika, v katerega kruto zareže usoda »odvzema glas«. Glede profesorja Borisa Furlana se je to odrazilo celo v obsodbi na smrt, spremenjeni v zaporno kazen, nato pa v neprosto voljnem umiku iz javnega življenja.

V predmarčnem obdobju sto let pred tem je trpka usoda zaznamovala tudi Franceta Prešerna, čigar neuklonljivi glas je avstrijska oblast hotela utišati tudi tako, da mu je skoraj do konca poklicnega življenja onemogočala lastno odvetniško prakso.

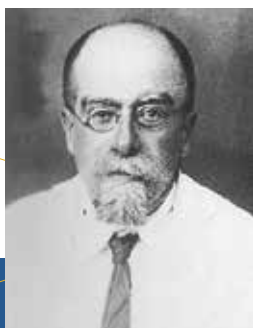
Gazela 6
(France Prešeren)

»Al bo kaj pognalo seme,
kdor ga seje, sam ne ve;
kdor sadi drevo, al bóde
zréd'lo veje, sam ne ve.«

V KONTRAPUNKTU

Nejc Avbelj, violina
Tadej Horvat, klavir

Dimitrij Šostakovič, *Valček št. 2*
iz *Suite za promenadni orkester*
(Priredba: Diego Marani)

Profesorji na Pravni fakulteti,
emigranti iz Sovjetske zveze:
Evgen V. Spektorski,
Aleksander Bilimovič,
Aleksander V. Maklecov.

Šostakovičevo ustvarjalno življenje si lahko predstavljamo kot nenavaden, obratov poln in skoraj grotesken ples s sovjetsko oblastjo. Čeprav se zdi, da je ta ples vseskozi zanesljivo vodila oblast, je skladateljev genij vso svojo veličino pokazal prav ujet v njen železni objem. V ambivalentnem glasbenem izrazu številnih Šostakovičevih del namreč mnogi prepoznajo subtilna, zoper oblast usmerjena kritiko in posmeh, pa tudi pretresljiv odzven umetnikovega notranjega doživljanja lastne usode.

Kar štirje profesorji v zgodnjem obdobju Pravne fakultete so bil emigranti iz Sovjetske zveze. Podobno zapleteno in včasih kontradiktorno razmerje z domačo povojno oblastjo pa so na svoji koži doživljali tudi mnogi slovenski profesorji, pa tudi generacije diplomantov Pravne fakultete. Znameniti Šostakovičev Valček št. 2 iz Suite za promenadni orkester, tokrat v intimni priredbi za violino in klavir, si ni težko zamisliti kot glasbene metafore teh številnih prepletenih poklicnih in življenjskih poti. Zdi se namreč, kakor da glavna, lirična tema v širokem pripovednem loku slika zgodbe in usode teh ljudi.

Tema pa se v drugem delu prelomi v kontrasten, ritmično razgiban melodični vzorec, ki se z vsako ponovitvijo dinamično stopnjuje in ustvarja vzdušje pričakovanja in sprememb; nemara prihajajočih družbenih, političnih in neobhodno tudi pravnih sprememb. Te se nakazujejo v vrenju študentskih protestov in živahnem, drznem kulturnem ustvarjanju v 60., prelomnih (ustavno)pravnih reform v 70. in burnem političnem dogajanju v 80. letih. Ta razvoj je naposled privedel do slovenske osamosvojitve. Pravniki, ki so v te družbene procese vstopali s praga ljubljanske pravne fakultete, so bili neredko v njih vodilni glasovi, mnogi pa so kot kontrapunkt prispevali svoje kritične premisleke. A morda najpomembnejše, z ustvarjanjem in uporabo pravnih predpisov so prispevali manj izpostavljeno, a nepogrešljivo harmonično podlago.

GLAS MOČNE IN SAMOSVOJE dr. Ljuba Prenner

Matej Čujovič,
igralec

Dr. Ljuba Prenner (1933)

Dr. Ljuba Prenner je bila ena prvih slovenskih odvetnic. Je tudi avtorica prve slovenske kriminalke, zaradi česar je postala ena prvih članic Društva slovenskih pisateljev že pred vojno. Promocijo na Pravni fakulteti je opravila tik po začetku vojne, leta 1941. Kratek čas članica partije je leto pozneje postala tudi članica Osvobodilne fronte. Že kmalu pa je bila zaradi svojih preveč liberalnih idej izključena tako iz OF kot iz partije. Med vojno je kot državna uradnica spretno pomagala pri reševanju zaprtih Slovencev iz italijanskih zaporov. Po vojni ji je bilo za nekaj let odvetništvo odvzeto, prej in potem pa je bila ne le med kolegi, temveč tudi med ljudmi znana kot neustrašna, vztrajna in pronicljiva zagovornica.

Bistveno pred svojim časom, zlasti pa pred pravno priznanimi statusi na področju osebnostnega prava je bila tudi zaradi lastne osebne drže: »Sem Ljuba Prenner, ne moški ne ženska!«

»Imela sem pri najinem zadnjem srečanju le vtis, da vas na meni nekaj moti. Morda moje hlače? Glejte, dragi monsignore, toliko let se poznavam in jaz ne bi hotela, da me imate za prismojeno aušo, ki si nekaj domišlja, kar ne more biti. Iz nič ni nič in če je učinek, je zanj tudi vzrok ali ne? Hlače nosim, da lažje živim, v krilu mi je težko in Bog sam ve, zakaj je tako.

Dolgo let si nisem upala biti jaz, zdaj pa sem in končno se nihče več za to ne zmeni. Verjemite mi, da je to le del odkritosrčnosti do sebe in drugih in mislim, da mi, dragi gospod kanonik, v nobenem pogledu ne pripisujete hinavščine ali lažnivosti, ker gre ves moj trud baš za tem – biti pošten človek, odkritosrčen in resnicoljuben, kakor je bil moj pokojni oče, ker sem prišla iz lastnega spoznanja do zaključka, da dajo te lastnosti sicer največ bojov s seboj in okolico, a tudi oni dušni mir, ki je še lepši kakor učinek morfija. Zato prosim lepo, ne biti hud name zaradi hlač!! Vedno sem vas rada imela kot človeka in kot umetnika že iz mladih let in zelo rada bi ohranila vašo naklonjenost za vse življenje« (Ljuba Prenner, Iz pisma prijatelju duhovniku in pisatelju Ksaverju Mešku. Objavljeno v Aleš Gabrič, Polona Kekec, Brigita Rajšter, Odvetnica in pisateljica Ljuba Prenner. Pogumna, da je bila drugačna. Nova revija, 2000, str. 164).

SONCE SKOZI DEŽ

Zbor Pravne fakultete Pegius

Anton Lajovic, *Kiša*
Matej Kastelic, *Sonce*

Skladatelja in vrhovnega sodnika Antona Lajovica je v zborovski skladbi *Kiša* nagovorila pesem Dargutina M. Domijaniča. Zanimivo je, da hrvaški pesnik Domijanič ni bil le Lajovičev sodobnik, temveč tudi sam pravnik in sodnik.

Kompoziciji uveljavljenega, v glasbenem izrazu tradicionalnega skladatelja se pridruži glas iz sodobnosti. Skladatelj Matej Kastelic spada v mlado generacijo slovenskih komponistov. Za skladbo *Sonce*, ki je del cikla *Odmevi vesolja*, je sam napisal tudi besedilo.

Ni naključje, da skladbi skupaj tvorita motiv dežja in sonca; nezamenljivo prispodobo upanja, ki v čase preizkušenj in trpljenja vnaša obet olajšanja in pomiritve.

Zbor Pravne fakultete Pegius z zborovodkinjo Lucijo Filipič

VIVAT PROFESORES

Izseki iz filma *Imeti svoj glas*
Režiser: **Miran Zupanič**

Profesorji, pedagogi in raziskovalci na fakulteti raziskovalno delujejo na devetih katedrah, pa tudi več inštitutih, povezanih s Pravno fakulteto. Znanstveno so močno vpeti v raziskovalno delo v slovenskem in mednarodnem okolju. Njihova skrb za razvoj domače pravne misli je izpričana v zavidljivem stoletnem opusu, za kar so desetletja dolgo skrbele zlasti osrednje domače publikacije: Zbornik znanstvenih razprav Pravne fakultete, ki izhaja že od njene ustanovitve, revija *Pravnik* ter v zadnjih desetletjih zbirka znanstvenih monografij *Pravna obzorja*. Nič manjši ni prispevek profesorjev PF pri oblikovanju zakonodaje. Člani fakultete so njeni pomembni avtorji, komentatorji in kritični osvetljevalci. Njihovo delo pa je nenadomestljiv vir tudi za sodno prakso. Navsezadnje so profesorji Pravne fakultete že od njene ustanovitve pa vse do danes tudi osebno vključeni v vse najpomembnejše pravne in politične institucije v državi. Njihov glas je zastopan in slišan tudi v pomembnih in uglednih mednarodnih organizacijah, združenjih in telesih.

Profesorski zbor v sedemdesetih letih

Profesorski zbor po vselitvi v novo stavbo

Profesorski zbor na glavnem stopnišču

VIVAT MEMBRUM QUODLIBET

Počeni škafi, Blablابلابل

Avtor besedila: **Jernej Juren**
Avtorica glasbe: **Marjeta Prudič**

*»Ko si v zmoti,
jaz pridem ti nasproti,
da ne pristaneš na
napačni noti,
ti posodim svoj
blablابلابل«*

Skladba Počenih škafov Blablابلابل je bila napisana prav za stoletnico PF. V njej se plete igrivo razmerje med dekletom in fantom, morda študentoma, ki sta se prvič uzrla na hodnikih Pravne fakultete. Svoj večno mladostni obraz ohranja zaradi svojih študentk in študentov. Ti na njej v času študija ne spoznavajo le prava in z njim povezanih vsebin, temveč tudi drug drugega in sami sebe: svoja zanimanja, talente in vrline na najrazličnejših področjih delovanja. S tem študentje iščejo, oblikujejo in krepijo svoj glas v družbi in svetu.

Delovanje študentske skupnosti na Pravni fakulteti je živahno in razgibano. Njena glavna dva stebra sta Študentski svet in Študentska organizacija PF, ki v sodelovanju tudi z drugimi društvi in skupinami ustvarjata široko mrežo dejavnosti in dogodkov na in ob fakulteti. Poleg pevskega zbora Pegius velja omeniti društvo Pamfil, ki že več kot 25 let izdaja istoimensko poljudnopravno revijo, združenje ELSA Ljubljana, ki omogoča študentom širše razumevanje kulturne raznolikosti ter neposredno pridobivanje mednarodnih izkušenj ob spoznavanju tujih pravnih sistemov. Društvo HOPE ponuja vsebine za celostni osebnostni razvoj mladih pravnikov, Ženevski klub pa stremi k povezovanju akademskega okolja s poslovnim. V zadnjih letih je zelo dejavno tudi združenje Pravna Panda, ki organizira vrsto dejavnosti. Te ne vključujejo le ekskurzij, športnih aktivnosti in zabav, temveč tudi predavanja, posvete in okrogle mize, ki naslavlajo aktualne družbene probleme. Med najbolj prepoznavnimi tradicionalnimi projekti na fakulteti, katerih gonila sila so prav študentje, sta Koncert Pravne fakultete in Dobrodelni teden. Na prvem svoje umetniške talente na istem odru združijo študentje in profesorji, na drugem pa fakultetno skupnost poveže duh solidarnosti.

GLASOVI IZ SVETA

Voščila prijateljev fakultete
z drugih univerz

XIV. dalajlama Tenzin Gyatso kot gost
Mednarodnega foruma v družbi vodstva PF (2002)

Gosta Mednarodnega foruma, profesor Joseph H. H. Weiler in
nekdanji italijanski premier, profesor Giuliano Amato (2002)

Zaslužni profesor Alain Pellet na mednarodni konferenci
ob stoletnici PF »Pravo in (r)evolucija« (2020)

Glasovi iz sveta se širijo v naš prostor in v njem odmevajo na različne načine. Eden od bolj prepoznavnih je gotovo Mednarodni forum Pravne fakultete. Ustanovljen je bil leta 1994. Fakulteta nanj vabi ugledne premišljevalce današnjega časa iz Slovenije in tujine, ki predavajo *pro bono* o različnih, zlasti pa pravnih vidikih procesov, ki potekajo v različnih delih sveta. Na ta način prenašajo v naš prostor znanje, a tudi vrednostna načela tujih družbenih in pravnih sistemov ter institucij, in kar je najpomembnejše – ljudi, ki stojijo za njimi. Zelo smo ponosni, da so se letos povabilu prijazno odzvali tudi profesor Koen Lenaerts, predsednik Sodišča Evropske unije, profesor Robert Spano, predsednik Evropskega sodišča za človekove pravice, prav tako pa tudi profesor Joseph H. H. Weiler, dolgoletni prijatelj fakultete, in pa Shaheed Fatima, ki so nam prav na dan Slavnostne akademije pomagali prirediti nepozaben dogodek: diskusijo med predsednikoma najvišjih sodišč v Evropi o najbolj aktualnih izzivih in perspektivah institucij, ki jih vodita.

Profesorice in profesorji Pravne fakultete glasove iz sveta vabijo k nam na še vrsto drugih občasnih in rednih konferenc, simpozijev in šol. Dolgoletno sodelovanje na raziskovalnem in pedagoškem področju je ustvarilo mnogo poznanstev, ki z leti preraščajo v prava prijateljstva: med posamezniki in tudi institucijami, katerih del so. Ob visokem fakultetnem jubileju smo se zato odločili, da prijatelje fakultete v prazničnem letu povabimo med nas. Tako smo lahko med 4. in 6. marcem 2020 uživali v njihovi družbi v okviru konference, katere naslov smo neposredno navezali na otvoritveno predavanje našega prvega dekana, profesorja Leonida Pitamica, Pravo in (r)evolucija: 1920–2020.

GLASOVI ZA SVET, VESOLJE IN PRIHODNOST

Iva Ramuš Cvetkovič, študentka PF UL

Profesorica **Rebecca Bresnik**
(University of Huston Law Center, ZDA)

Orkester Slovenske filharmonije

Dirigent: **Simon Krečič**

Orgle: **Tomaž Sevšek**

Zbor Pravne fakultete Pegius

Tilen Slakan, *Finale* (na motiv iz *Gaudeamus*)

Nedosegljivo
postaja
dosegljivo.

»Za veličino
človeškega rodu.«

Boris Furlan

»Za vse narode.«

France Prešeren

Za dostojanstvo
človeka,
za njegov
in njen glas.

Ekipa PF (Katja Grünfeld in Iva Ramuš Cvetkovič) v finalu tekmovanja
iz vesoljskega prava, Manfred Lachs (2019)

NASTOPAJOČI

Pevski zbor Pravne fakultete Univerze v Ljubljani, Pegius, je mešani pevski zbor, ki nosi ime po prvem slavnem pravniku s Kranjske Martinu Pegiusu. Približno 20-člansko zasedbo sestavljajo tako študenti prava kot že izkušeni pravniki, diplomanti Pravne fakultete. Zbor aktivno deluje in ustvarja že 14. leto zapored in svoje delo redno predstavlja na dogodkih Pravne fakultete in zunanjih prireditvah, vsako leto pa organizira tudi celovečerni koncert. Poslanstvo zbora Pegius je upravičiti sloves, da je za pravniški um značilen tudi ustvarjalni navdih. Zbor trenutno deluje pod taktirko zborovodkinje **Lucije Filipič**. Člani zbora: Ana Gregorič, Eva Antloga, Lea Seljak, Teja Trdan, Ema Starešinič, Bojana Gocevska, Nataša Kužnik, Neva Ulčar, Lucija Černic, Lucija Kos, Dijana Preradović, Živa Tavčar Škof, Damjana Srednik, Tina Sušnik, Andrej Klemen, Tadej Javornik, Jaka Kenk, Andrej Černic, Matija Dušak, Gabrijel Voje, Nejc Vabič, Bojan Tavčar, Erazem Rajnar in Kristjan Brozovič.

Matej Čujovič se je rodil v Kranju leta 1976. Na ljubljanski Pravni fakulteti je leta 2001 diplomiral, leta 2007 pa magistriral. Istega leta je prisegel kot sodnik na Okrajnem sodišču v Ljubljani. V sodniških vrstah je ostal vse do danes, od 28. aprila 2020 je vrhovni sodnik na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije. Je ljubiteljski igralec in se je Loškemu odru v Škofji Loki pridružil leta 1993. Od takrat je vsako gledališko sezono odigral vsaj eno vlogo. Kot gost je nastopil tudi Šentjakobskem gledališču Ljubljana. Za svoje igralske dosežke je prejel več nagrad, med njimi tudi Severjevo nagrado za najboljšo stvaritev na ljubiteljskih odrih.

Orkester Slovenske filharmonije se s svojimi predhodnicami *Academio Philharmonicorum* (1701), Filharmonično družbo (1794) in prvo Slovensko filharmonijo (1908–1913) ponosno postavlja ob bok najstarejšim na svetu. Med mnogimi uglednimi umetniki, ki so postali častni člani Slovenske filharmonije in njene predhodnice, sta tudi Ludwig van Beethoven in Dubravka Tomšič Srebotnjak. Orkester, ki so ga umetniško vodili številni mednarodno priznani dirigenti, že vrsto let prireja abonmajske koncerte v Cankarjevem domu, z Zborom Slovenske filharmonije sodeluje na abonmajih v Slovenski filharmoniji ter gostuje drugod po Sloveniji. Od leta 2019 pa je rezidenčni orkester Festivala Ljubljana. Koncertna dejavnost orkestra je ovekovečena na več kot 80 zgoščenkah in v arhivu nacionalne radiotelevizije. Orkester se je s številnimi turnejami predstavil tudi na najuglednejših evropskih in svetovnih koncertnih odrih.

Simon Krečič, pianist in dirigent, je sprva študiral klavir na ljubljanski Akademiji za glasbo (AG UL) in leta 2002 diplomiral v razredu prof. Acija Bertonclja kot njegov zadnji diplomant. Leta 2005 je opravil podiplomski študij v razredu prof. Aleksandra Madžarja na Visoki umetniški šoli v Bernu. Med podiplomskim

izpopolnjevanjem v Švici je začel študirati še dirigiranje pod mentorstvom prof. Dominiquea Roggena. Diplomiral je leta 2012 na AG UL v razredu prof. Milivoja Šurbka z baletno premiero na glasbo Igorja Stravinskega v produkciji SNG Opere in baleta Ljubljana. Sodeluje s številnimi vidnimi domačimi in tujimi solisti. Njegov simfonični repertoar zajema mnogo temeljnih simfoničnih del, od klasicizma in vseh pomembnejših romantikov do glasbe 20. stoletja in nove glasbe. Od leta 2013 je umetniški direktor Opere SNG Maribor. Sodeluje z vsemi slovenskimi simfoničnimi orkestri, predvsem pa je zelo dejaven v tujini (v Italiji, Hrvaški, Madžarski, Španiji, Nemčiji in Kitajski). Mesto Maribor mu je marca 2019 za dosežke na področju kulture podelilo Glazerjevo listino.

B. Sara Mitrovič, sopranistka in magistrska študentka na PF UL, je s solopetjem začela pri prof. Janji Hvala, zdaj pa sodeluje s prof. Dejanom Vrbančičem. Redno se udeležuje seminarjev in mojstrskih tečajev in se izpopolnjuje pri priznanih domačih in tujih umetnikih. Je dobitnica nagrad na domačih (prejemnica posebne nagrade za najboljšo izvedbo skladbe slovenskega skladatelja, TEMSIG 2016) in tudi mednarodnih tekmovanjih. Študij zaključuje z magistrsko diplomsko nalogo z naslovom Dr. Gregor Gojmir Krek, pravnik in skladatelj: analiza izbranih del in njihov zgodovinski kontekst, katere predmet bodo tudi izbrani samospeli, izvedeni na Slavnostni akademiji ob stoletnici PF.

Nejc Avbelj se je rodil leta 1989 v Ljubljani. Že v zgodnjem otroštvu se je samostojno navdušil nad dvema prvinama družbe, ki sta pozneje oblikovali njegovo profesionalno kariero – glasbo in pravom. Leta 2012 je diplomiral na Akademiji za glasbo v Ljubljani in leta 2014 na Pravni fakulteti v Ljubljani. Kot violinist je sodeloval s simfoničnimi orkestri Philharmonie Salzburg, SFK Symphony, Slovenske filharmonije, RTV Slovenija in SNG Opera in balet Ljubljana. Kot solist ali komorni glasbenik redno gostuje na slovenskih in mednarodnih glasbenih festivalih, posnel pa je tudi več plošč z glasbo slovenskih skladateljev.

Počeni škafi so ljubljanski ulični bend, ki je nastal po vzoru neworleanških uličnih zasedb, kot sta Tuba Skinny in Smoking Time Jazz Club. V devetih letih obstoja so zamenjali več kot trideset glasbenikov, začeli ustvarjati v slovenščini, posneli tri albume in v svojo glasbo primešali veliko šansonskih elementov, toda še vedno so zvesti neworleanškemu načinu muziciranja, za katerega Wynton Marsalis pravi, da najbolj celovito uteleša demokratični proces. Vsi glasbeniki se morajo nenehno poslušati in prilagajati, skupaj iskati ravnotežje in drug drugemu ustvarjati prostor, ki ga potrebujejo za izražanje, eksperimentiranje in igro. Počene škafe sestavljajo **Marjeta Prudič** (vokal, klavir), **Matevž Zlatnar** (trobenta), **Andraž Gnidovec** (pozavna), **Jakob Grčman** (kitara), **Nejc Klun** (kontrabas, študent PF) in **Jernej Juren** (perilnik).

Jernej Juren je leta 2007 diplomiral na Pravni fakulteti v Ljubljani, nato pa zaplaval v umetniške vode. Prevedel je več romanov iz češčine, bil zaposlen kot literarni urednik in napisal vrsto besedil za popularno glasbo. Leta 2019 je na portalu ludliteratura.si izhajala njegova metalimonada Spodobi se in zameri se, leta 2020 pa je pri Mladinski knjigi izšla njegova zbirka kratkih zgodb Ekoton in drugi grehi mladosti. Juren je tudi soavtor grafičnega romana *Animal Noir*, ki je izšel pri ameriški založbi IDW. S Počenimi škafi ustvarja že skoraj desetletje.

Marjeta Prudič, pevka in soavtorica glasbe Počenih škafov, ima kljub rosnim 24 letom že zavidljivo pevsko kilometrino. Kot solistka je začela prepevati z Big bandom Cerknica in Godbo Cerknica, nastopala je z Big bandom RTV Slovenija, s Počenimi škafi pa je odpela že več kot sto koncertov po Sloveniji, Franciji, Avstriji, Češki, Nemčiji in Balkanu. Njen glasbeni izraz se giblje med jazzom in šansonom. V obeh žanrih je izjemna: intenzivna in precizna v jazzu, ganljiva in prepričljiva v šansonu. V zadnjem času se izkazuje tudi kot avtorica glasbe in besedil. S Počenimi škafi je posnela in izdala že tri albume.

Iva Ramuš Cvetkovič je leta 2019 diplomirala na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani in trenutno končuje magistrski študij, v zadnjih letih pa je del študijskih obveznosti opravila na tujih Univerzah v Coimbri ter v Heidelbergu. Opravljala je številne obštudijske dejavnosti: predmetno tutorstvo in se udeležila mednarodnih konferenc MUN, Pitamičevega tekmovanja, tekmovanja iz mednarodnega prava Philip C. Jessup, tekmovanja *Frankfurt Investment Arbitration* in tekmovanja iz vesoljskega prava Manfred Lachs. Pri zadnjem je z ekipo osvojila naslov svetovnih prvakov v vesoljskem pravu in za to prejela priznanje za posebne dosežke Univerze v Ljubljani.

Tomaž Sevšek je na Visoki šoli za glasbo v Freiburgu študiral orgle pri Zsigmondu Szathmaryju in čembalo pri Robertu Hillu in pozneje na Eastman School of Music v Rochestru (ZDA), kjer se je dodatno izobraževal pri Davidu Higgsu in Arthurju Haasu. Nastopa v Sloveniji, Nemčiji, Avstriji, Italiji, Franciji, Španiji, na Hrvaškem in v Švici ter redno sodeluje z mnogimi mednarodnimi ansambli in orkestri. Soustanovil je komorni ansambel za staro glasbo musica cubicularis. Concertiral je na pomembnih zgodovinskih glasbilih, tudi na najstarejših orglah na svetu v Sionu v Švici. Veliko se ukvarja tudi s klavikordom in pozabljenim glasbilom, francoskim umetniškim harmonijem.

DRUGI USTVARJALCI

Matej Filipčič se je po končani Srednji naravoslovno-matematični šoli vpisal na Fakulteto za arhitekturo v Ljubljani, kjer je leta 1998 diplomiral. Leta 2002 je končal magisterij iz scenografije in kostumografije na AGRFT. Od leta 2000 kot režiser, scenograf in producent ustvarja številne lastne avtorske gledališke projekte, s katerimi je gostoval na slovenskih odrih in več kot 50 pomembnejših gledaliških festivalih v tujini. Kot scenarist, režiser in scenograf je zasnoval deset državnih proslav ter več kot dvesto režij in scenografij raznih korporativnih in komercialnih dogodkov. Režiral je tudi odprtje in zaključek Evropske prestolnice kulture Maribor 2012.

Tilen Slakan je začel svojo glasbeno pot v nižji glasbeni šoli Risto Savin Žalec, kjer se je začel učiti igranja na trobento in klavir. Študij trobente je nadaljeval na umetniški gimnaziji v Velenju pri prof. Davidu Špecu, nato pa še na Akademiji za glasbo v Ljubljani (AG), kjer je diplomiral v razredu prof. Stanka Arnolda. V srednji šoli se je začel navduševati tudi nad komponiranjem, pri prvih korakih mu je pri tem pomagal prof. Slavko Šuklar. Med študijem trobente je vzporedno opravljal študij kompozicije in se po diplomi vpisal na magistrski študij glasbeno-teoretske pedagogike, smer kompozicija pri prof. Marku Mihevcu. Izobraževanje trenutno nadaljuje z doktorskim študijem na AG pod mentorstvom prof. Andreja Missona na področju glasbene teorije in kompozicije.

Idejna zasnova: **dr. Miha Hafner**, **dr. Maša Kovič Dine**, **dr. Katja Škrubej**
Oblikovanje: **Rok Marinšek**

Jezikovni pregled: **Maja Nemec**

Gledališki lektor igralca Mateja Čujoviča: **Ludvik Kaluža**

Uporabljene fotografije iz naslednjih arhivov in zbirk (po točkah):

- arhiv režiserja Mirana Zupaniča: točka 1 (spodnja fotografija);
- Zgodovinski arhiv Ljubljana: točka 1 (zgornja fotografija), točka 9;
- Muzej novejšje zgodovine: točka 3 (zgornja fotografija);
- arhiv PF: točka 3 (spodnja fotografija), točka 10 (vse fotografije), točka 13 (spodaj levo in desno), točka 14, točka 15 (vse fotografije);
- fotogrami iz filma *Imeti svoj glas* (režiser Miran Zupanič): točka 5 (obe fotografiji);
- arhiv profesorice Dubravke Tomšič Srebotnjak: točka 6;
- slikovna zbirka Narodne in univerzitetne knjižnice: točka 7;
- Koroški pokrajinski muzej: točka 11;
- arhiv Zbora Pegius: točka 12;
- arhiv dr. Janeza Kranjca: točka 13 (zgoraj levo);
- arhiv Ive Ramuš Cvetkovič: točka 16;
- fotograf Marijo Zupanov (obdelava Rok Marinšek): zadnja fotografija.

Zlati podporniki:

ROJS PELJHAN
PRELESNIK
& PARTNERJI

SENICA
& ODVETNIKI

 ŠELIH &
PARTNERJI

 triglav

Srebrni podporniki:

KBP
ODVETNIŠKA DRUŽBA
Kardelj (Srebrni Partnerji)

STARMAN | VELKAVERH
Odvetništvo | Studio legale

WOLF THEISS

Podporniki:

 KRKA

 Gen
SKUPINA

 Tax-Fin-Lex®

LITTERALIS

NEBRA

 Pošta Slovenije

